

Emil
Filipčič

ERVIN KRALJ

ALTAMIRA

*Totalno sem odštekan. Pišem se Robert Lenič. Celo noč sem kadil joint za jointom in zraven pil renski rizling. Slikal sem na steno svoje sobe, nekakšen načrt, sliko, plan bodočnosti, ki se je tikala mene. To se pravi, hotel sem končno dobiti dejanje od sebe. Nekaj konkretnega, resničnega, vsaj približno podobnega *The tales of power* ali pa *The second ring of power* Castanede.*

Slika je predstavljala naše dvorišče, to se pravi travnik za blokom, obdan s sosednjimi bloki, nekaj gugalnic, peskovnik... Nad tem je stalo temno nočno nebo, obsijano s svetlobo polne lune, na sredi travnika pa mi: star Indijanec, pobarvan z raznobarnimi progami po obrazu, krog njega mirno stoječa jata vran, potem oče, ves zanemarjen, s steklenico v roki in z eno nogo v grobu, potem kup dreka z oznako 2 000 000, nazadnje pa še jaz — v črnih rokavicah in z roparsko ruto vlečem iz Mercatorjeve trgovine z živili šope bankovcev, bisere in zlato, zraven me pa že čaka kot iz pravljičice bel avion za Nepal. Format je obsegal celo steno.

Bilo je torej jutro. Stopim v kuhinjo, da bi si skuhal malo čaja in, normalno, zagledam očeta, kako bere Delo. To me takoj silovito razburi in vržem se v plaz govorenja.

JAZ: Mislim, da se po včerajšnjem pogovoru popolnoma razumeva, oče. Nobenih fint več in skrivanj za zavesicami, ampak odkritost, totalna odkritost. Zato ti tudi še enkrat ponavljam: dal te bom v dom za onemogle, in to...

Obstal sem, ker me je pogledal popolnoma topo, in spoznal sem, da je že navsezgodaj pijan in komaj dojema, kaj mu pripovedujem.

OČE: Je mama kaj telefonirala?

BOLNA NEVESTA

Bebec je bil spet tu, verjetno je stanoval kje v bližini. Okrog njega sta skakala dva cucka in ga vlekla za hlače, ta pa je hodil naprej, kot da ju ne čuti in ne vidi. Rezervni igralci, ki so sedeli na klopci za drevesom, so se režali. Ko pa je bebec hotel zaviti na igrišče, je eden skočil k njemu in ga zavrteel — kar naravnost. Jaka — in ob splošnem krohotu je bebec zalomastil v grmovje. Obrnila sem se proč v zadregi, kot da se je to zgodilo meni. Za zblaznet! Saj so me tudi res že vsi poznali in me verjetno imeli za slikco, za premaknjeno češpljico. No, zdaj je šel mimo mene manager, njegov najboljši prijatelj, in pogledal me je s tistim namigujočim pogledom, predrzno... kreten!

In tam na igrišču je stal on, ves osredotočen v položaju za met. Številka 22. Pitcher. Oh ja, zastran njega sem se naučila celo pravil te bedaste igre. Let's go, Jimmy! je zaklical nekdo s klopi, in on je vrgel žogico, točno v rokavico catcherju. Bravo, bravo! Oh, vedela sem vse, kje stanuje, kje je v službi, da je poročen, da ima dva otroka, vse, vse, le dobiti ga nisem mogla, preklet hudič...

Oh, saj vem, da se to sliši kot pismo Bučku iz Političnega Zabavnika, pa me prav malo briga, ne mislim se delati starejšo in bolj zrelo, toliko pa že nisem naivna. Mladostno in predrzno, to je charming, v tem ima Adela prav. Sedela sem torej na harleyu in čakala, da se baseballerji prikažejo. Po tekmi so šli zmeraj še malo posedit v gostilno za igriščem. No, tule so prihajali, z bahavo malomarnostjo noseč športne torbe z opremo. Zdaj! Zavozila sem s harleyem proti njim in naglo ustavila.